

22-1-40

Estimada Mercè. Altira vegada
dilluns! Dimeu que així d'
esperar el diumenge amb il·lusió
és una cosa de criatures. Unway
hauré de veure que mai no he
estat tan criatura com ara.

De sempre, els diumenges ni han
fet més aïrat una ceta an-
ginià. M'hi ha hagut èpocques
en que, positivament, els he
vist acostar-se, tota la setmana,
com un porcí, un mons-
tre del que era inútil inter-
tar espucapan-se. Però ara!

Si no fos que, malgrat la
mera modestia o el mer-
avell, el diable ho sap, penso

22-1-40 6

que també resultes voreu
una estona d'expansió a la
Marina, gairebé tindria un
diment, cada dilluns, com un
nou escupidor a qui han donat
un premi que no era per a
ell.

Però no veig que sigui sola-
ment un premi. Aquesta estona
de conviure amb vultres també
té un valor d'alligonament.

Sóc una criatura esquerra
i poc tendra, ja he sopat supri
però hi ha una cosa que potser
amb salvança algun dia; i és
que em trobo molt bé, com
un mussol enlluernat, en la

compagnia de les persones tendres,
puciores i espontànies. Conversen
amb veultes - sobretot en el
bordar de la Maria - i per
a mi una lligó de no sé
què, però d'alguna cosa que
mi ha fet sempre molta falta. Pot
ser no és més que civilitat,
però potser és alguna cosa molt
més essencial - mesura, harmonia,
via, què sé jo! Hi ha moltes
raïses educadores encara que
no s'hi proposin. La seva sola
presència, l'espectacle del seu
vindre, influeix més que tots
els sermons i tota la ad

vertències. I no pu, tanalment, de
refluant un absurd limit d'insu-
fució o d'adaptació; si no, com
tots els bons reactivs, ^{actuant} ~~contrastant~~
en el que s'hi contrasta allò
que té en ell mateix de millor,
de més autèntic, - i madurament.
~~"Ha Mercè de "~~ "Mercè, ja surgen
el que hi ha de millor en cadascun"
dic un autògraf que jo tinc.
Es la veritat - i pu a tranquilitzar
la teua modestia et diré que no
es tu sola qui saps fer ho.

He llegit el Pare Charles - que
retinc encara si no necessita. Si,
en est sentit és una resposta,
peio no exactament la que jo

Semanava. En el seu inici - perquè
ha estat tan modificat que ja
quasi no sé com queda - aquell
poema meu volia expressar els
sentiments d'aquell que queda
recançons de veure com el sens
records li fugen, es perd, deixen
d'existir per a ell. No li fa res
de no tenir un futur, de que l'
esdevinida no sigui més que
una entelèquia, una gran pàgina
~~de~~ en blanc or, sense espai,
deixa a la mà de Déu l'equi-
tatiu el que vulgui. En canvi
li dol que la mà de Déu es
borri l'altra gran pàgina del
passat perquè allò que hi ha
escrit, ha estat la seva vida.
- Tot això la primera estrofa, l'altra

queda apart.

El P. Charles advoca per una ~~de~~
sublimació dels records; està molt
he; i ens exhorta a veure que
si el nostre passat viu en Déu
el retrobarem quan pugnem viure
en la contemplació divina. També
esta he. Però d'una banda ~~divina~~
~~el~~ sapament es records és una
cosa molt diferent de pliar-se
de ~~no~~ tenir ~~record~~ cada dia menys
records, cada dia més coses mortes,
i de l'altra, em penso que heu
per ens importaria el nostre passat
~~com a element~~ en ell mateix, el
Diu que podem veure Déu cara
a cara. La solució "ad divinum"

és una solució que pot aplicar-se
a tot. Acostar a Deu un problema
és una manera molt còmoda
de fer-lo desaparèixer. S'acosta d'una
manera còmoda per als problemes
plantejats, a consciència, d'una
manera purament humana. Tant
que moltes vegades, pot semblar
més que una solució que una
fugida d'estudi.

El mètode és tot. L'estil del
P. Charles és excel·lent. Deixa-
m'hi passar els ulls.

Deu

Miriam